

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/68/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4123201610
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4123201610.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej v právnej veci žalobcu: URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Červeňova 15, Bratislava, IČO: 47 244 895, zast. Mgr. Martin Dufinec, advokát, Bajkalská 9A, Bratislava, proti žalovaným: v 1. rade: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. A. XXXX/XX, E., v 2. rade: A. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XXX, G., v 3. rade: H. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XXX, G., všetci zastúpení JUDr. Ivana Zmeková, PhD., advokátka, Zámocká 18, Bratislava, IČO: 42 254 306, o zaplatenie sumy 35 004 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 36C/16/2023 zo dňa 14. mája 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a**.

Žalovaním v 1. až v 3. rade **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v I. výroku žalobu zamietol a v II. výroku žalovaným v 1. až v 3. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. S tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 18, ods. 2, ods. 4, § 20 ods. 1, § 24 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní, § 6 ods. 1 písm. a), § 13 Advokátskeho poriadku, § 1 ods. 2, § 2 ods. 1, ods. 2, § 7 ods. 1, ods. 2, § 8 ods. 1 až 3, § 10 ods. 8 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 4 písm. v), ods. 5, § 54 ods. 1 a 2, § 101, § 724, § 732 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žaloba je treba ako nedôvodnú zamietnuť.

1.1. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú v 1. rade zaplatiť mu sumu 21 238,80 eur s príslušenstvom, žalovaného v 2. rade sumu 9 000 eur s príslušenstvom a žalovanú v 3. rade 9 000 eur s príslušenstvom ako aj trovy konania. Žalobca v podanej žalobe uviedol, že dňa 08.01.2019 a 11.01.2019 ako poskytovateľ právnych služieb so žalovanými ako klientmi uzatvoril zmluvy o poskytovaní právnych služieb (ďalej len ako „zmluvy“), čím došlo k vzniku viazanosti zmluvných strán zmluvnými podmienkami obsiahnutými a dohodnutými v zmluvách. Uviedol, že dňa 08.01.2019 žalobca uzatvoril so žalovanou v 1. rade a s maloletými: G. C. a I. C., zast. žalovanou v 1. rade ako ich zákonnou zástupkyňou, zmluvu o poskytovaní právnych služieb (ďalej len ako „zmluva I“) a dňa 11.01.2019 žalobca uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb s ďalšími subjektami, a to A. C. (žalovaný v 2. rade), H. C. (žalovaná v 3. rade) a C. J. K. („zmluva

II“). Dôvodil, že žalobca ako advokátska kancelária poskytujúca právne služby, poskytla žalovaným právne služby na základe zmlúv pri zastupovaní žalovaných v súdnom konaní o náhradu škody a o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Nitra pod spisovou značkou 10C/6/2019. Žalobcovi ako právnomu zástupcovi žalovaných bolo dňa 09.10.2020 doručené odvolanie plnej moci na zastupovanie spolu s výpoveďou zo zmluvy I a zo zmluvy II zo dňa 07.10.2020 zo strany žalovaných podľa bodu 8.4 zmlúv s okamžitou účinnosťou odo dňa doručenia. Vzhľadom na body 8.6 a 8.8. zmluvy I a II, ktoré žalovaní so žalobcom uzatvorili, je zrejmé, že napriek okamžitému vypovedaniu zmlúv, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 09.10.2020, dňom vypovedania právneho zastúpenia v súlade s článkom 8 bodu 8.6 zmlúv, zmluvy nestratili svoju účinnosť pokiaľ ide „o nároky zmluvných strán vzniknuté pred ukončením zmluvy“.

1.2. Súd prvej inštancie v odôvodnení ďalej uviedol, že predmetom sporu bolo vyriešenie otázky, či žalobcovi patrí nárok na odmenu za poskytnuté právne služby žalovaným pri predčasnom ukončení zmluvy. Za nesporné považoval tvrdenia strán sporu o uzatvorení zmlúv o poskytnutí právnych služieb medzi žalobcom ako poskytovateľom a žalovanými ako klientmi, pričom v prípade uplatnenia nárokov, súvisiacich so smrťou pána C. boli uzatvorené 2 zmluvy, ktoré súd označil ako zmluva I a zmluva II. Za nesporné tiež považoval to, že žalovaní ukončili zastupovanie žalobcom odvolaním plnej moci a vypovedaním zmlúv ešte predtým, ako bola vec o ochranu osobnosti a náhradu ujmy tak majetkovej ako aj nemajetkovej právoplatne ukončená súdnym rozhodnutím. Zároveň bolo nesporné, že žalobcovi bol proti žalovaným (aj vrátane iných osôb) priznaný nárok na zaplatenie tarifnej odmeny za poskytnuté právne služby odo dňa začatia ich zastupovania v spore vedenom pod sp. zn. 10C/6/2019 až do ukončenia zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorá bola ukončená zo strany žalovaných ku dňu 09.10.2020, t.j. dňom, kedy bolo žalobcovi doručené odvolanie plnej moci a vypovedanie zmlúv; išlo o konanie sp. zn. 8C/18/2021. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca pri poskytovaní právnych služieb počas trvania zmluvy neporušil úmyselne zmluvné povinnosti tým spôsobom, že by mu nevznikol na ich zaplatenie nárok (čl. 5 bod 5.7 zmluvy I a 5.8 zmluvy II). I napriek tomu, že k ukončeniu zmlúv došlo skôr, ako bol spor o ochranu osobnosti právoplatne ukončený, žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie odmeny ako tarifnej odmeny, a to za úkony a vo výške, ktorá mu bola priznaná v konaní sp. zn. 8C/18/2021. Poukázal na to, že súd v tomto konaní riešil otázku účelnosti uplatnených úkonov právnych služieb ako aj možné porušenie zmluvných alebo zákonných povinností advokátskou kanceláriou v právnom vzťahu so žalovanými, ktoré by mohli viesť k výpovedi zmlúv a prijal záver, že v tomto smere žalovaní neunesli dôkazné bremeno.

1.3. K vznesenej námietke premlčania, ktorú žalovaní uplatnili z dôvodu, že nárok žalobcu treba podľa nich posudzovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie uviedol, že táto nie je dôvodná a neprihliadol na ňu. Uviedol, že právna veda aj judikatúra, zmluvu o poskytovaní právnej pomoci považuje za zmluvu príkaznú (§ 724 a nasl. OZ). Právo na odmenu ako majetkové právo sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej dobe (§101 OZ). Právna otázka, ktorú bolo v danej veci potrebné vyriešiť je, že odkedy plynie doba, uplynutím ktorej sa premlčí právo advokáta na zaplatenie odmeny. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade predmetom príkaznej zmluvy bolo zastupovanie žalovaných žalobcom v konaní pred Okresným súdom Nitra, vedenom pod sp. zn. 10C/6/2019. K zániku príkaznej zmluvy došlo jej vypovedaním zo strany žalovaných, ešte pred právoplatným skončením súdneho konania (napr. rozhodnutia Ústavného súdu sp. zn. III.ÚS 125/2018, III.ÚS 339/2010). Právo na odmenu žalobcu preto vzniklo zánikom právneho vzťahu založeného zmluvou o poskytovaní právnych služieb, t.j. k 09.10.2020, preto ak žalobca podal žalobu na súd dňa 21.02.2023, podal ju v rámci plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby.

1.4. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia konšatoval, že medzi stranami sporu bola dohodnutá odmena ako podielová, a to tak pre prípad zastupovania žalovaných žalobcov do právoplatného skončenia sporu, ako aj pri predčasnom ukončení zmluvy. Vzťah medzi advokátom a klientom sa spravuje § 724 a nasl. OZ o príkaznej zmluve, pričom ide o činnosť, na ktorú sa vzťahujú osobitné predpisy. Práva a povinnosti strán sa tak riadia nielen OZ, ale tiež špeciálnou úpravou, ktorú predstavuje zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii. Výška odmeny je podrobne upravená vo vykonávacom predpise, t.j. vo vyhláške MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Vyhláška rozlišuje zmluvnú a mimozmluvnú odmenu advokáta. Pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnych služieb sa môže (nemusí) advokát dohodnúť s klientom na druhu zmluvnej odmeny, ak však nedôjde k takejto dohode, predpokladá sa, že sa advokát dohodol s klientom na odmene určenej podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Rovnako je takýto záver opodstatnený aj v prípade, že by dohoda o zmluvnej odmene bola dohodnutá neplatne. Právo na odmenu v zásade advokátovi vzniká obstaraním záležitosti, ktorou je v súdnej veci zastupovanie v súdnom konaní, teda právoplatným

skončením súdneho konania. Zákon však predpokladá zánik zmluvy o právnej pomoci aj predčasne, a to odvolaním plnomocenstva, ako sa to stalo aj v súdnej veci. V zmysle ust. § 732 OZ, ak zanikla príkazná zmluva odvolaním, je príkazca povinný nahradiť príkazníkovi náklady vzniknuté do odvolania, utrpenú škodu ako aj odmenu zodpovedajúcu vykonanej práci.

1.5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že vyhláška MS SR rozlišuje zákonnú tarifnú odmenu a odmenu zmluvnú, dohodnutú medzi advokátom a klientom v zmluve o poskytovaní právnych služieb s tým, že zmluvná odmena môže byť dohodnutá ako hodinová odmena, paušálna odmena, podielová odmena a tarifná odmena dohodnutá inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny, prípadne ako kombinácie týchto odmien. Advokát je pri dojednaní výšky podielovej odmeny limitovaný hranicou 20 % hodnoty veci, teda úrovňou jednej pätiny. Podielová odmena advokáta je vždy viazaná na konečný úspech klienta vo veci a nárok na jej zaplatenie vzniká až právoplatnosťou rozhodnutia súdu alebo iného orgánu. Advokátska tarifa nepredpokladá situáciu, keď je zastupovanie za podielovú odmenu ukončené skôr a advokát neposkytuje klientovi právne služby až do skončenia konania. Vo všeobecnosti nemožno konštatovať, že v takomto prípade advokátovi nárok na odmenu nevzniká, resp. že mu vznikne iba nárok na náhradu hotových výdavkov podľa § 8 ods. 3 vyhlášky. Predčasné ukončenie zmluvy o poskytovaní právnych služieb, resp. dohody o podielovej odmene, prípadne odvolanie alebo vypovedanie procesného plnomocenstva, nemôže mať za následok bezodplatnosť preukázateľne poskytnutých právnych služieb. To korešponduje aj so znením § 732 Občianskeho zákonníka. Advokát objektívne nie je spôsobilý ovplyvniť procesný úspech svojho bývalého klienta. Právna úprava odmeňovania advokátov za poskytnuté právne služby nevytvára v tomto prípade priestor na uplatnenie iného druhu zmluvnej odmeny. Za daných okolností je dôvodná subsidiárna aplikácia ustanovení o tarifnej odmene v zmysle § 10 a nasl. vyhlášky. Výška odmeny sa určí na základe tarifnej hodnoty veci a podľa počtu jednotlivých úkonov právnej služby, ktoré boli v záujme klienta uskutočnené pred skončením zastúpenia, ako keby k uzavretiu pôvodnej dohody o podielovej odmene nedošlo.

1.6. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 407/08 zo dňa 30.06.2010 a uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca si v rozpore s ust. §7 a §8 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. dohodol podielovú odmenu so žalovanými aj pre prípad, kedy došlo k predčasnému ukončeniu zastúpenia a bez ohľadu na výsledok konania, takéto dojednanie možno považovať v zmysle § 39 OZ za neplatné pre rozpor so zákonom. Preto v tejto časti považoval súd príkaznú zmluvu - zmluva o poskytovaní právnych služieb za neplatnú. Považoval za preukázané, že medzi zmluvnými stranami bola dojednaná podielová odmena, čo vyplýva aj z článku 5.4 zmluvy I a 5.5 zmluvy II, pričom takúto zmluvu pripravil a vyhotovil sám žalobca, ktorý vykonáva advokátsku činnosť a teda je zrejmé, že jeho úmyslom bolo dojednať takto podielovú odmenu. Advokát predstavuje v tomto vzťahu dominantnejšiu stranu a jeho povinnosťou bolo postupovať tak, aby nedošlo k výkladovým rozporom uvedeného dojednanie, resp. uvedené ustanovenie malo byť zakotvené tak, aby bolo v súlade s vyhláškou o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Bolo preto na žalobcovi, aby články ohľadne odmeny pri predčasnom ukončení zmluvy koncipoval jednoznačne a tak, aby nepripúšťali prípadne iné možnosti výkladu (napr. rozh. NS SR sp. zn. 5Cdo/102/2018, KS v Nitre, sp. zn. 9Co/140/2020).

1.7. Konštatoval, že zo strany žalovaných nedošlo k predčasnému ukončeniu zmluvy špekulatívne. Dôvodom na ukončenie zmlúv bola tá skutočnosť, že stratili dôveru vo vzťahu k JUDr. Urbanovi, ktorý namiesto seba na pojednávanie poslal substituťu, ktorého predtým nikdy nevideli a ani sa s ním nerozprávali. To, že sa dozvedeli o termíne pojednávania náhodou, mal súd preukázané z výpovedí žalovaných ako aj vzájomnej korešpondencie žalobcu so žalovanou v 1. rade, podľa ktorej i keď už žalobca mal vedomosť o termíne pojednávania, žalovanej v 1. rade mailom uviedol, že nie je nič nové vo veci. K ukončeniu zmluvy došlo listom zo dňa 07.10.2020, pričom pojednávanie sa uskutočnilo dňa 01.10.2020. K vyhláseniu rozsudku súdom prvej inštancie došlo dňa 26.07.2021, t.j. viac ako 9 mesiacov po ukončení zastupovania žalovaných žalobcom. Takýto postup žalovaných súd nevyhodnotil ako vopred premyslený, a to aj s ohľadom na predmet sporu, ktorý súvisel s uplatnením ich nárokov v dôsledku smrti najbližšieho príbuzného. Konanie žalovaných nezakladalo vo vzťahu k ukončeniu zmluvy žiadne porušenie práv a povinností, teda nebolo ho možné posúdiť ako zneužitie práva na úkor žalobcu.

1.8. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že advokátska tarifa v ust. §2 ods. 1 umožňuje advokátovi ľubovoľne s klientom dohodnúť spôsob aj výšku zmluvnej odmeny, pričom iba výšku zmluvnej odmeny limituje tak, že sa nemôže dohodnúť v rozpore s dobrými mravmi. Za rozpor s dobrými mravmi je možné pokladať napríklad aj dojednanie podielovej odmeny, ktorá by presahovala 20 % hodnoty. Pri podielovej odmene je jej maximálna výška limitovaná hranicou 20 % z hodnoty veci, preto by ani výška tohto druhu odmeny, na ktorú by mal vzniknúť žalobcovi nárok, nemala v podobnom prípade prekročiť túto hranicu, inak ide o rozpor s dobrými mravmi. Z obsahu zmluvy I vyplýva, že podľa čl. 5 bod 5.4

pri predčasnom ukončení zmluvy bola dohodnutá podielová odmena vo výške 20% zo špecifikácie nároku....a k tomu bola dohodnutá ešte zmluvná odmena vo výške 5% zo špecifikácie nároku.... Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca ako advokát a poskytovateľ právnych služieb dohodol so žalovanou v 1. rade podielovú odmenu celkovo na výške 25%. V tomto prípade nie je dôležité, že je v zmluva označená odmena ako podielová, resp. zmluvná odmena, ale smerodajný je výklad a znenie vyhlášky, podľa čoho je možné ustáliť len jeden záver, a to ten, že žalobca pri predčasnom ukončení zmluvy dohodol s klientom podielovú odmenu a k tomu vo výške, ktorá presahuje limit, vymedzený priamo ustanoveniami vyhlášky. Takéto dojednanie je podľa názoru súdu prvej inštancie neplatné s poukazom na § 39 OZ. To isté platí aj vo vzťahu k čl. 5 bod 5.5 zmluvy II, kde okrem už uvedených dvoch podielových odmien advokát do zmluvy upravil aj na nárok na zaplatenie zmluvnej odmeny II vo výške 20% zo špecifikácie nároku....Bez rozdielu toho, že voči žalovaným v 2. a 3. rade neuplatnil dohodnutú podielovú odmenu celkovo vo výške 45% zo špecifikácie nároku....., ale 25% (20+5), súd prvej inštancie vychádzal z názoru, že takéto dojednanie je v rozpore so zákonom ale aj s dobrými mravmi, preto je neplatné. Žalovaní pri uzatvorení zmluvy vystupujú ako spotrebiteľia, preto treba prihliadnuť aj na § 54 ods. 2 OZ, kedy v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Okrem toho súd prvej inštancie uviedol, že dohoda o podielovej odmene v zmluve koncipovanej advokátom je v neprospech žalovaných ako spotrebiteľov a aj napriek tomu, že predmetom sporu nebolo posúdenie tohto druhu nároku podľa čl. 5 body 5.1 až 5.3 zmluvy I a II, súd považoval za nevyhnutné poukázať na rozdiel v základe, od ktorého sa nárok žalobcu na odmenu odvíjal. V prípade podielovej odmeny pri zastupovaní žalovaných až do skončenia veci by advokátovi vznikol nárok na odmenu z celkovej priznanej sumy pri žalovanej v 1. rade vo výške 70 850 eur, pri žalovaných v 2. a 3. rade (u každého z nich) vo výške 30 000 eur. V prípade podielovej odmeny pri predčasnom ukončení zmluvy mal advokátovi podľa zmluvy vzniknúť nárok na odmenu z prvotne uplatneného nároku, pričom u žalovanej v 1. rade išlo o sumu 300 000 eur a u žalovaných v 2. a 3. rade (u každého z nich) o sumu 150 000 eur. Z uvedeného prijal záver, že v danom prípade ťažko možno hovoriť o prijateľných podmienkach spotrebiteľskej zmluvy.

1.9. Súd prvej inštancie napokon poukázal aj na to, že zástupca žalobcu a jeho právny zástupca si odporovali ohľadne názoru vo vzťahu k vymedzeniu právneho titulu uplatneného nároku. Zástupca žalobcu (JUDr. Urban) tvrdil, že odmena bola dohodnutá v zmluve a nemôže byť považovaná v žiadnej časti za zmluvnú pokutu. Jeho právny zástupca vo viacerých vyjadreniach poukazoval na to, že odmena pri predčasnom odstúpení od zmluvy nie je odmenou, ale ide de facto o zmluvnú pokutu ako sankciu, ktorá nastúpi v prípade ukončenia zmluvy zo strany žalovaných na čo súd uviedol, že ak by sa malo jednať o zmluvnú sankciu pre prípad ukončenia zmluvy zo strany žalovaných, táto je neprípustná a navyše rozporná s dobrými mravmi. Uviedol, že kedy u žalobcu pre nedokončenie obstarania záležitosti neprichádzalo do úvahy použitie ustanovení o podielovej odmene (ktorá je inak dohodnutá aj v rozpore s § 39 OZ), vznikol žalobcovi pri takomto predčasnom skončení zmluvy ako advokátovi nárok na mimozmluvnú odmenu, a to vo výške tarifnej odmeny, ktorá mu inak bola už právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. V konaní sp. zn. 8C/18/2021 sa súd zaoberal nárokom žalobcu na zaplatenie tarifnej odmeny, pričom z odôvodnení súdnych rozhodnutí (tak súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu) súd nemal jednoznačne preukázané, že by tam bola riešená otázka právneho posúdenia čl. 5 bod 5.4 zmluvy I a 5.5 zmluvy II., ktorá bola predmetom tohto sporu o zaplatenie podielovej odmeny. Vo vzťahu k návrhom žalobcu, ktorými mal súd zo spisu sp. zn. 10C/6/2019 porovnávať podania žalobcu a ich obsah vo vzťahu k veci samej, tak tieto návrhy na doplnenie dokazovania súd prvej inštancie zamietol. Dôvodom bola hospodárnosť konania ako aj to, že mal súd k dispozícii samotné meritórne rozhodnutia v sporoch sp. zn. 10C/6/2019 a 8C/18/2021, ako aj rozhodnutia, v ktorých boli špecifikované úkony právnych služieb žalobcu, vykonaných pre žalovaných a do rozhodovania súdu neboli žiadne listiny zo strany žalobcu súdu doručené. Taktiež nerozhodoval o návrhu na prerušenie konania z dôvodu podania prejudiciálnej otázky, nakoľko dospel k záveru, že žalobca nepodal návrh na prerušenie konania, iba poukázal na to, že sú má prihliadnuť pri riešení veci na princípy ekvity a ekvivalencie európskeho práva. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že v konaní úspešným žalovaným priznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi v plnom rozsahu .

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to voči výroku I. a II., s tým, že tento považuje ako celok za vecne a právne nesprávny, založený na nesprávnych skutkových zisteniach vyvedených z vykonaného dokazovania, ako taký vágny, zmätočný, vydaný na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a tak nezákonný a en bloc arbitráry. Dôvody, pre ktoré žalobca podal odvolanie vzhladol v odvolacích dôvodoch vymedzených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) a odvolaciemu súdu navrhol, aby vyhlásil v predmetnej veci rozsudok, ktorým mení žalobcom napadnutý výrok I. a výrok II. rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 14.05.2024, sp. zn.: 36C/16/2023-344, tak, že:

I. žalovaná 1. je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 21.238,80 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 21.238,80 EUR od 25.10.2020 až do dňa úplného zaplatenia, a to do troch (3) dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. žalovaný 2. je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 9.000,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 9.000,- EUR od 25.10.2020 až do dňa úplného zaplatenia, a to do troch (3) dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

III. žalovaná 3. je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 9.000,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 9.000,- EUR od 25.10.2020 až do dňa úplného zaplatenia, a to do troch (3) dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. žalovaná 1., žalovaný 2. a žalovaná 3. sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % a k rukám právneho zástupcu žalobcu náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením súdu prvej inštancie po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaná 1., žalovaný 2. a žalovaná 3. sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% a k rukám právneho zástupcu žalobcu náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100% za odvolacie konanie, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súdu prvého stupňa po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia v merite veci.

Eventuálne, žalobca navrhol, aby odvolací súd vydal v predmetnej veci uznesenie, ktorým rozhodne, že: I. zrušuje žalobcom odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 14.05.2024, sp. zn.: 36C/16/2023-344 v celom rozsahu a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a II. žalovaná 1., žalovaný 2. a žalovaná 3. sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% a k rukám právneho zástupcu žalobcu náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100% za odvolacie konanie, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súdu prvého stupňa po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia v merite veci.

2.1. Po stručnej rekapitulácii skutkového stavu žalobca uviedol, že podanou žalobou si uplatnil na základe zmlúv I a II nároky zmluvnej odmeny, ktorá bola dohodnutá pre prípad predčasného ukončenia zmluvy zo strany žalovaných, teda pre prípad, ak by žalovaných nezastupoval v spore o ochranu osobnosti do právoplatného konca a to ako primeranú, individuálne dohodnutú a žalovanými aj odsúhlasenú odmenu za poskytnutie svojho know-how a svojho času, času svojich zamestnancov, ktorým žalobca platil mzdy ako aj času spolupracujúcich advokátov, ktorým žalobca platil vystavené faktúry za poskytnuté právne služby a to v celkovej výške 39,238,80 eur s DPH s prísl., (pozn. žaloba v názve / úvode na základe nesprávneho matematického výpočtu uvádza sumu 35.004,- eur s prísl.) ktorá sa skladá z nasledovných čiastkových položiek: vo vzťahu k Žalovanej 1. nárok na zaplatenie zmluvnej odmeny označenej v čl. 5.4 zmluvy I ako: „Podielová odmena pri predčasnom ukončení zmluvy“ vo výške 20,00 % + DPH z právoplatne priznaných súm 850,- eur a 70.000,- eur, v celkovej sume 17.004,00 eur s DPH s prísl.; „Zmluvná odmena pri predčasnom ukončení zmluvy“ vo výške 5,00 % + DPH z právoplatne priznaných súm 850,- eur a 70.000,- eur, v celkovej sume 4.234,80 eur s DPH s prísl.= dokopy zmluvná odmena uplatnená vo vzťahu k žalovanej 1 vo výške 21.238,80 eur s DPH. Vo vzťahu k žalovanému 2.nárok na zaplatenie zmluvnej odmeny označenej v čl. 5.5. Zmluvy II ako: „Podielová odmena pri predčasnom ukončení zmluvy“ vo výške 20,00 % + DPH z právoplatne priznanej sumy vo výške 30.000,- eur, v celkovej sume 7.200,00 eur s DPH s prísl.; „Zmluvná odmena pri predčasnom ukončení zmluvy“ vo výške 5,00 % + DPH z právoplatne priznanej sumy vo výške 30.000,- eur, v celkovej sume 1.800,00 eur s DPH s prísl.= dokopy zmluvná odmena uplatnená vo vzťahu k žalovanému 2 vo výške 9.000,00 eur s DPH. Vo vzťahu k žalovanej 3. nárok na zaplatenie zmluvnej odmeny označenej v čl. 5.5. Zmluvy II ako „Podielová odmena pri predčasnom ukončení zmluvy“ vo výške 20,00 % + DPH z právoplatne priznanej sumy vo výške 30.000,- eur, v celkovej sume 7.200,00 eur s DPH s prísl.; „Zmluvná odmena pri predčasnom ukončení zmluvy“ vo výške 5,00 % + DPH z právoplatne priznanej sumy vo výške 30.000,- eur, v celkovej sume 1.800,00 eur s DPH s prísl.= dokopy zmluvná odmena uplatnená vo vzťahu k Žalovanému 2 vo výške 9.000,00 eur s DPH. Uviedol, že konajúci súd prvej inštancie v rámci odkazu na konkrétne ustanovenia právnych predpisov, ktoré pri rozhodovaní v merite veci aplikoval síce poukazuje na ust. § 724 OZ a ust. § 732 OZ, ktoré sa týkajú tzv. príkaznej zmluvy podľa OZ, avšak úplne opomenul, že žalobca sa so žalovanými výslovne a osobitne v čl. 8.1 Zmluvy I a II dohodol, že sa jednotlivé zmluvy o právnych službách budú riadiť podľa ObZ a teda ustanoveniami § 566 a nasl. ObZ. Žalobca teda považoval v prvom rade za nesprávne právne posúdenie pokiaľ konajúci súd prvej inštancie absolútne opomenul jasné a dostatočne určité individuálne dojednanie Zmlúv I a II a ich režimu podľa ObZ, napriek tomu, došlo len k aplikácii ustanovení príkaznej zmluvy podľa OZ, pričom súd

prvej inštancie sa s týmto v rámci napádaného rozsudku nevysporiadal absolútne žiadnym spôsobom. Žalobca pritom nespochybňuje práva žalovaných ako spotrebiteľov, ktoré sú im garantované v rámci ust. § 52 a nasl. OZ, najmä s poukazom na znenie poslednej vety ust. § 52 ods. 2 OZ, však žalobca má za to, že v tomto smere nebol žiadny dôvod na prednostné použitie ustanovení OZ o príkaznej zmluve a úplné opomenutie zmluvného dojednania žalobcu so žalovanými 1. až 3. v súlade s princípom zmluvnej voľnosti.

2.2. Žalobca ďalej poukázal na to, že súd prvej inštancie uviedol, že v konaní vo veci samej bolo potrebné vysporiadať sa s tým, či (i) či žalobca porušil zmluvné povinnosti pri poskytnutí právnych služieb; (ii) dôvodnosť vznesenej námietky premlčania; (iii) či žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie podielovej a zmluvnej odmeny pri predčasnom ukončení zmluvy podľa čl. 5 bod 5.4 zmluvy I a 5.5 zmluvy II; (iv) či dojednanie o podielovej odmene podľa čl. 5 bod 5.4 Zmluvy I a 5.5 Zmluvy II je platné a či ide o neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve. V tomto smere má žalobca za to, že jednotlivé otázky podľa bodu (i); (iii) a (iv) boli vo svojej podstate vyriešené na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn.: 8C/18/2021 zo dňa 30.03.2022, v ktorom súd uviedol, že „v predmetnej veci nemal za preukázané, že žalobca by porušil svoje zmluvné, alebo zákonné povinnosti v právnom vzťahu so žalovanými, ktoré by mohli viesť k výpovediam zmlúv pre dôvod, že by nedodržiaval zákonné postupy alebo etické princípy, ktorými sa musí advokát riadiť. Súd rovnako nevzhladol dôvod pre rozhodnutie, že by zmluvy obsahovali akúkoľvek neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd sa v tomto prikláňa na stranu žalobcu. Advokát má jednoznačne nárok minimálne na tarifnú odmenu, a to za úkony, ktoré reálne pre klienta vykoná“. Dôvodil, že nakoľko tunajší súd už v predchádzajúcom konaní právoplatne posudzoval platnosť Zmluvy I a Zmluvy II a nakoľko v danom konaní, tak ako je vyššie citované nevzhladol dôvod, že by zmluvy obsahovali akúkoľvek neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo musí súd posudzovať ex offio, keďže pri neprijateľnej zmluvnej podmienke je potrebné na túto nazerať ako na tzv. absolútne neplatnú, bez toho, aby to strany museli namietat', a preto pokiaľ tunajší súd prvej inštancie v predošlom konaní nenašiel a rovnako tak ani odvolací súd, tak potom túto otázku v prejednávanej veci už súd prvej inštancie nemal a ani nemohol riešiť, pretože predbežná otázka už bola právoplatne vyriešená v časovo skoršom konaní, ktoré mu predchádzalo. Súd prvej inštancie preto nesprávne právne posúdil vec aj z toho dôvodu, že napriek zásade iura novit curia, rozhodol v rozpore s uznesením Najvyššieho súdu SR zpd ňa 31.01.2012, sp. zn.: 1Cdo 44/2010, publikovaného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 3/2013

2.3. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o posudzovanie platnosti či neplatnosti dohody o zmluvnej odmene medzi Žalobcom a Žalovanými 1. až 3. je potrebné posudzovať každú zmluvne dohodnutú odmenu zvlášť a túto aj zvlášť posudzovať ak je zřejmé, že ide o iné druhy odmien a to napriek tomu, že sú tieto rôzne druhy odmien dojednané v rámci jedného článku 5.4 Zmluvy I a 5.5 Zmluvy II. Ak by bol prijatý záver o aplikácii ustanovení OZ o príkaznej zmluve, tak v súlade s ust. § 732 je povinný vyplatiť príkazca príkazníkovi odmenu zodpovedajúcu vykonanej práci. Ak by žalobca už na začiatku zmluvného vzťahu vedel, že bez ohľadu na úspech žalovaných ako žalobcov v spore o ochranu osobnosti, bude mať nárok len na zmluvnú odmenu vypočítanú ako tarifnú odmenu z výpočtového základu vo výške podľa ust. § 10 ods. 1 a ods. 8 Vyhlášky o odmenách, svoje know – how by nikdy neposkytoval. Zdôraznil, že predmetom tohto sporu je dohodnutá zmluvná odmena, ktorá je označená raz ako podielová odmena pri predčasnom ukončení zmluvy a raz ako zmluvná odmena pri predčasnom ukončení zmluvy, avšak vždy ide o dohodnutú zmluvnú odmenu, na ktorej nárok žalobcovi ostal v platnosti aj napriek vypovedaniu zmluvy. Žalobca si však neuplatňuje v tomto konaní podielovú odmenu v pravom slova zmysle, ale advokát si uplatňuje zmluvnú odmenu, ktorá je určená tak ako podielová odmena a to aj v prípade ak dôjde k predčasnému ukončeniu zmluvy, s čím žalovaní 1 až 3 svojimi podpismi riadne prejavili súhlas. Uviedol, že žalovaní mali k dispozícii predmetné Zmluvy I a II zaslané vo formáte WORD na e-mail a mali dostatočný časový priestor na to, aby jednotlivé články pripomienkovali či dopytovali sa vysvetlení, pokiaľ tak žalovaní neurobili a Zmluvy I a II podpísali, je potrebné uzavrieť, že jednotlivým článkom Zmluvy I a II riadne porozumeli a boli uzrozumení s ich obsahom a dôsledkami.

2.4. V podanom odvolaní poukázal na bod 64. napadnutého rozhodnutia s tým že tento považuje za arbitrárny a zmätočný, z dôvodu, že zmluva I a zmluva II obsahuje aj dohodu o podielovej odmene v pravom slova zmysle a obsahuje aj ustanovenie o zmluvnej odmene kombinovanej z rôznych zložiek, medzi ktorými je aj riadne určená odmena pri predčasnom ukončení zmluvy, ktorá je dostatočne určitá a v každom časovom horizonte určiteľná. Konajúci súd vôbec nevysvetlil, v čom alebo ako by mal žalobca koncipovať články ohľadne odmien pri predčasnom ukončení zmluvy ináč dostatok jednoznačne aby nepripúšťali prípadne iné možnosti výkladu – kedy súd prvej inštancie ani len neuviedol príklad, aké iné možnosti výkladu by predmetné články mohli pripúšťať a k akým výkladovým rozporom by malo dochádzať. Pokiaľ by aj Žalobca pripustil možnosť neplatnosti zmluvne odmien pri predčasnom

ukončení zmluvy, tak bolo potrebné sa konajúcim súdom prvej inštancie zaoberať jednotlivými zložkami takto dohodnutej zmluvnej odmeny a prípadne maximálne určiť čiastočnú neplatnosť, avšak nie absolútne vylúčiť jednoznačne a určito a individuálne dojednanú „cenu“ služby v súlade s ust. § 53 ods. 1 OZ, teda v danom prípade by sa mohlo uvažovať o neplatnosti zmluvnej odmeny pri predčasnom ukončení zmluvy len v rozsahu, ktorý presahuje 20 % podielovú odmenu, teda vo vzťahu k zmluvnej odmene označenej ako „Zmluvná odmena pri predčasnom ukončení zmluvy“. Následne žalobca v tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 1. apríla 2015 a rovnako sa platnosťou resp. neplatnosťou zmluvy zaoberajú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR (I. ÚS 243/07, I. ÚS 242/07, I. ÚS 26/2010, IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 15/2014), ako aj aplikovateľnú judikatúru Ústavného súdu Českej republiky počas zhodnej právnej úpravy (I. ÚS 625/03, IV. ÚS 1783/11, III. ÚS 3900/12). V závere tejto problematiky opätovne zdôraznil, že zmluvy I a zmluvy II boli uzatvorené platne a pokiaľ aj konajúci súd prvej inštancie mal záujem posudzovať platnosť či neplatnosť ich jednotlivých ustanovení, napriek tomu, že už rovnaký súd v inom konaní právoplatne, že Zmluvy I a II neobsahujú žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, tak maximálne mohol v súlade s princípom proporcionality a zásady výkladu zmlúv v prospech ich platnosti mal súd prvej inštancie posudzovať a zaoberať sa platnosťou každej jednej zložky dohodnutej zmluvnej odmeny a nie bez ďalšieho a akéhokoľvek vysvetlenia vyhlásiť (procesnoprávne nesprávne, nakoľko tak neuviedol vo výroku rozsudku), že celá dohoda o zmluvnej odmene pri predčasnom ukončení zmluvy je bez ďalšieho neplatná, pretože Žalobca vždy môže platne a v súlade s dobrými mravmi dohodnúť a mať nárok na 20 % podielovú odmenu v súlade s Vyhláškou o odmenách. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: Mcdo 86/02, uverejnené v Zo súdnej praxe, 2003, č. 34, s. 73 a nasl. podľa ktorého: „Povinnosť klienta zaplatiť odmenu advokátovi za poskytovanie právnej pomoci vyplýva zo zmluvy o poskytovaní právnej pomoci a pokiaľ sa účastníci takejto zmluvy dohodli na odmene, je povinnosťou klienta túto odmenu advokátovi zaplatiť bez ohľadu na výsledok konania, prípadne postup advokáta v konaní.“

2.5. Žalobca ďalej v odvolaní namietal bod 65. napadnutého rozhodnutia a dôvodil, že pokiaľ dokazovanie nesmerovalo k preukazovaniu špekulatívneho vypovedania zmlúv, nemôže súd prvej inštancie dospieť k takému záveru, ku ktorému nebolo dokazovanie vykonávané. V konaní sa nepreukazovalo, na základe akých podmienok došlo k zmene právneho zástupcu, čo bolo sľúbené, čo bolo žalovaným uvedené z právneho hľadiska ako dôsledok vypovedania zmluvy I a II s poukazom na čl. 8.6 zmlúv a preto takéto konštatovanie nemá základ vo vykonanom dokazovaní. Ide o domnienky súdu, či išlo alebo nešlo o špekulatívne vypovedanie zmluvy, keďže v danom čase a štádiu konania už nový právny zástupca, ktorý predtým pracoval u žalobcu mal pre žalovaných k dispozícii všetko know-how potrebné k úspešnému dokončeniu podanej žaloby. Žalobca taktiež za nesprávne a nezakladajúce sa na výsledkoch vykonaného dokazovania považoval aj bod 65. napadnutého rozsudku, nakoľko (i) nie je zrejmé, aká odmena bola dohodnutá medzi Žalovanými a novým právnym zástupcom (ii) čo by mohlo motivovať žalovaných k vypovedaniu zmluvy a „ušetreniu“ nakoľko v danom čase a štádiu konania už boli vykonané všetky písomné vyjadrenia a uzatvorená právna argumentácia zo strany Žalobcu; (iii) pričom žalovaní nemali absolútne žiadnu vôľu hradiť Žalobcovi právne služby, napriek tomu, že z ich výpovedí jednoznačne vyplynulo, že im je zrejmé, že žalobcovi je potrebné za právne služby zaplatiť. Žalobca zároveň zdôraznil, že si uplatnil zmluvnú odmenu len z právoplatne priznanej sumy a aj to len voči trom pôvodným klientom. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn.: 29Cdo/2126/2009, podľa ktorého: „Z hľadiska posudzovania súladnosti výšky dojednanej odmeny medzi klientom a advokátom s dobrými mravmi treba vychádzať aj z rozsahu poskytovaných služieb, prípadne ich výsledku pre klienta“. Tento právny názor je významný vo vzťahu k prejednávanej veci, pretože súd prvej inštancie dôvodil rozpor s dobrými mravmi z dôvodu prekročenia maximálneho limitu Vyhlášky o odmenách v rozsahu 20 % podielovej odmeny, pritom však nevykonával Žalobcom navrhované dôkazy na preukázanie, že je to práve rozsah právnych služieb a know-how, ktoré poskytol žalobca, ktoré zabezpečili žalovaným ako aj ostatným klientom úspech v spore o ochranu osobnosti. Zdôraznil, že nie je možné opomenúť absolútne rozdielne právne posúdenie zmluvy I a zmluvy II tým istým súdom prvej inštancie v dvoch samostatných súdnych konaniach, kedy súd prvej inštancie v tomto konaní považuje čl. 5.4 zmluvy I a čl. 5.5 zmluvy II za neprijateľnú zmluvnú podmienku, na druhej strane však ten istý súd právoplatne rozhodol v inom konaní, že zmluva I a zmluva II neobsahuje žiadnu neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto žalobca dôrazne namietala nesprávne právne posúdenie, resp. absenciu riadneho právneho posúdenia a vysporiadania sa so všetkými aspektami právneho posúdenia. Žalobca uviedol, že práve napádaným rozsudkom došlo k zásahu do práv žalobcu, ktorý poskytuje advokátske služby v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a ktorý poskytoval advokátske služby aj Žalovaným riadne a v súlade s odbornou starostlivosťou. Samotný zákon o advokácii hovorí o poskytovaní služieb za odmenu,

okrem špecifických situácií, čo avšak nie je prípad žalovaných, ktorí všetci riadne a slobodne podpísali zmluvu I a zmluvu II, akceptovali jej podmienky, neboli nútení zmluvu podpísať, mali časový priestor na jej pripomienkovanie a študovanie a nikdy rozsah dohodnutej zmluvnej odmeny nerozporovali, pričom nikdy nerozporovali ani nezrozumiteľnosť jednotlivých ustanovení zmluvy.

2.6. Žalobca namietal, že v napádaný rozsudku nebol posudzovaný ani jedným z viacerých vzorcov hodnotenia princípu proporcionality a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.03.2023, sp. zn. 22CoCsp/26/2022 v ktorom bolo uvedené, „že advokát je povinný informovať klienta o výške odmeny za každý jednotlivý úkon právnej služby. Povinnosť podľa § 18 ods. 4 Zákona o advokácii je splnená, ak advokát pri prvej konzultácii s klientom jasne uvedie výšku svojej odmeny podľa dojednaného druhu pred prvým úkonom poskytovania právnej služby, pred uzatvorením zmluvy o poskytovaní právnych služieb informuje klienta o výške, spôsobe výpočtu a forme dojednanej odmeny.“ Vzhľadom k tomu, že k uzatvoreniu zmluvy I a zmluvy II došlo ešte predtým ako začali byť žalovaným poskytnuté právne služby, pričom pokiaľ ide o dohodnutú zmluvnú odmenu, tá bola dohodnutá dostatočne určito a dostatočne zrozumiteľne, neexistuje žiadny právny dôvod pre určenie neplatnosti týchto ustanovení a to ani z dôvodu podľa ust. § 39 OZ a ani z dôvodu podľa ust. 53 ods. 1 či ust. § 54 ods. 2 OZ. Žalobca poukázal aj na závery rozsudku Súdneho dvora európskej únie zo dňa 12.01.2023 vo veci C 395/21, v ktorom sa pojednáva a vykladá smernica 93/13, zmenená smernicou 2011/83. Žalobca následne uvedené rozhodnutie hlbkovo rozobral a poukázal na jednotlivé atribúty, nakoľko podľa jeho názoru, uvedené analogicky kopíruje situáciu na postup, ktorý mal byť zvolený aj pri právnom posúdení v tomto konaní, resp. ktorý odôvodňuje prípadné podanie prejudiciálnej otázky na súdny dvor pre vyriešenie konkrétnych otázok týkajúcich sa prejednávanej veci. Ďalej poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. mája 2020, sp. zn. I. ÚS 254/2019: „aby bolo možné považovať zmluvu za dostatočne určitú, postačuje len odkaz na právny predpis, ktorý sám osebe nie je vnútorne rozporný a neurčitý, a nie je nevyhnutné, aby bol súčasťou tejto zmluvy.“ Žalobca poukázal na ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej, by stačil odkaz napr. na ustanovenie o podielovej odmene, avšak žalobca jasne a zrozumiteľne v zmluve I a zmluve II definoval svoje zmluvné nároky na odmenu za poskytované právnych služieb. Žalobca k princípu právnej istoty a všeobecnej spravodlivosti ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/22/2017-353 zo dňa 21.02.2017, Nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.03.2016, sp. zn. I. ÚS/549/2015, zo dňa 20.12.2017 sp. zn. I. ÚS 460/2017, zo dňa 21.11.2017 sp. zn. III. ÚS a zo dňa 09.02.2018 sp. zn. IV. ÚS 99/2018 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/42/2010 a ďalšie. Žiadal zohľadniť, že žalovaní ako aj súd prvej inštancie v napádanom rozsudku nedostatočne rozlišujú medzi odmenou podielovou a odmenou zmluvnou, ktorá vychádza z podielu určitej sumy, a je transparentná je zjavne určiteľná. Bez ohľadu na to, akú odmenu advokáta pozná právny poriadok Slovenskej republiky, odmena, ktorá je upravená v čl. 5 bod 5.4 Zmluvy I a čl. 5.5 Zmluvy II je zjavne zmluvnou odmenou, pričom má dostatočne jasne a presne určené podmienky ako aj výpočet, aby bola určiteľná. V tomto smere je preto poukaz Žalovaných na nález Ústavného súdu SR sp. zn.: I. ÚS 407/2008 zo dňa 30.06.2010 irelevantný.

2.7. Žalobca tiež zdôraznil, že považuje za neprimeranú a absolútne vo vzťahu k prijatej výhode žalovanými, odmenu určenú len na základe tarifnej odmeny podľa ust. § ods. 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Naďalej trval na pripojení jednotlivých spisov do tohto konania, najmä však spisu sp. zn.: 10C/6/2019 vedený na tunajšom súde práve z dôvodu ozrejmene akým spôsobom prispel vypracovaním žaloby k celkovej argumentácii v spore, a ako bola táto argumentácia premietnutá do ústnych prednesov a písomných vyjadrení nasledujúceho právneho zástupcu – JUDr. Tóthovej. Pripojenie tohto spisu požadoval už od podania žaloby, napriek tomu k vykonaniu uvedeného dokazovania nedošlo. Zdôraznil, že ak súd v konaní nevyhovел dôkaznému návrhu, postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a zdôraznil, že v tomto prípade neboli splnené ústavné podmienky pre odmietnutie vykonania dôkazu.

2.8. Žalobca ďalej vytýkal súdu prvej inštancie, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či má byť dôvodom neplatnosti zmluvnej odmeny pre predčasnom ukončení zmluvy jej rozpor so zákonom, obchádzanie zákona či rozpor s dobrými mravmi podľa ust. § 39 OZ, a ak áno, tak na základe akých konkrétnych dôvodov a akých konkrétnych dôkazov a akých konkrétnych ustanovení má byť v rozpore, či z akého dôvodu by mala byť časť zmluvy I a zmluvy II neplatná pre neprijateľnosť zmluvnej podmienky, pokiaľ išlo o individuálne dojednanú podmienku. Namietal, že súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil a nezdôvodnil, prečo nebolo v tomto smere možné postupovať podľa zásad trhovej ekonomiky synalagmatických vzťahov najmä keď Žalobca svoju časť splnil a Žalovaní neuhradili žalobcovi ani dohodnutú zmluvnú odmenu a ani primeranú odmenu vo vzťahu k získanej výhode a v tejto súvislosti poukázal na príslušnú judikatúru napr. I. ÚS 108/07, III. ÚS 107/07, I. ÚS 114/08. Zdôraznil, že dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou

legitimity každého rozhodnutia. Ak príslušný orgán takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa tak (ako aj v tomto prípade) javí ako svojvoľné - teda neobhájiteľné, prijaté bez opory v práve a nelegitímne. V danom prípade nedošlo k riadnemu a zákonnému odôvodneniu, bez bližšieho posúdenia okolností, pre ktoré sa neodkladnému opatreniu vyhovel. Uviedol, že článok 4 ods. 2 smernice 93/13 stanovuje výnimku z mechanizmu vecného preskúmania nekalých podmienok, ako je upravený v rámci systému ochrany spotrebiteľov zavedeného touto smernicou, a že toto ustanovenie sa tak má vykladať reštriktívne. Okrem toho pojem „hlavný predmet zmluvy“ nachádzajúci sa v uvedenom ustanovení si v zásade vyžaduje v celej Európskej únii samostatný a jednotný výklad, ktorý musí zohľadňovať kontext tohto ustanovenia a cieľ sledovaný príslušnou právnou úpravou. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že pred uzavretím zmluvy majú informácie o zmluvných podmienkach a dôsledkoch tohto uzavretia zásadný význam pre spotrebiteľa, pretože najmä na základe týchto informácií sa tento spotrebiteľ rozhoduje, či chce byť viazaný podmienkami, ktoré vopred pripravil predávajúci alebo dodávateľ. V dôsledku toho preskúmanie, či podmienka, o akú ide vo veci samej, je „jasná a zrozumiteľná“ v zmysle smernice 93/13, musí vnútroštátny súd vykonať so zreteľom na všetky relevantné skutkové okolnosti. Konkrétne tomuto súdu prináleží s prihliadnutím na okolnosti uzavretia zmluvy overiť, či spotrebiteľovi boli oznámené všetky skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na rozsah jeho záväzku, umožňujúce mu posúdiť finančné dôsledky tohto záväzku. Súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy nevyhnutnosť priamej aplikácie (nepriameho účinku Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ týkajúceho sa jej výkladu, najmä pokiaľ ide o možnosť dispozitívne upraviť prípadnú nekalú zmluvnú podmienku. Preto v prípade, ak sa odvolací súd nerozhodne prednostne aplikovať právo EÚ, navrhol, aby sa obrátil na Súdny dvor EÚ s nasledovnými prejudiciálnymi otázkami (podľa úvahy Odvolacieho súdu upravenými pre lepšie zachytenie významu potreby odpovedania na otázky dôležité pre rozhodnutie v tomto spore) vydal uznesenie: I. Odvolací súd podľa ust. § 162 ods. 1 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. CSP prerušuje konanie vedené na prvom stupni pod sp. zn.: 36C/16/2023 a vec predloží Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie o nasledovných prejudiciálnych otázkach. II. Odvolací súd predkladá Súdnemu dvoru Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie nasledovné prejudiciálne otázky na rozhodnutie, a to:

(i) Je v súlade so zmluvou o fungovaní Európskej únie a zásadou ekvivalencie a efektivity a Smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, prípadne s ostatnými smernicami uvedeným v prílohe k zákonu č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník na ochranu spotrebiteľa, taká prax v členskom štáte, že v prípade existencie zmluvy o právnych službách ak ak už došlo k plneniu zo strany dodávateľa, ktoré nie je možné vrátiť späť, a došlo k predčasnemu vypovedaniu zmluvy o právnych službách, nie je spotrebiteľ povinný plniť dohodnutú zmluvnú odmenu ani sčasti?

(ii) Je v súlade so zmluvou o fungovaní Európskej únie a zásadou ekvivalencie a efektivity a Smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, prípadne s ostatnými smernicami uvedeným v prílohe k zákonu č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník na ochranu spotrebiteľa, taká prax v členskom štáte, že všeobecný súd označí za neprijateľnú zmluvnú podmienku aj takú, ktorá bola individuálne dojednaná v zmluve o právnych službách?

(iii) Je v súlade so zmluvou o fungovaní Európskej únie a zásadou ekvivalencie a efektivity a Smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, prípadne s ostatnými smernicami uvedeným v prílohe k zákonu č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník na ochranu spotrebiteľa, taká prax v členskom štáte, že dodávateľovi právnej služby nebude poskytnutá primeraná odmena v súlade s princípom proporcionality a pováženia finančnej výhody, ktorú spotrebiteľ získal na základe poskytnutej právnej služby?

(iv) Je v súlade so zmluvou o fungovaní Európskej únie a zásadou ekvivalencie a efektivity a Smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, prípadne s ostatnými smernicami uvedeným v prílohe k zákonu č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník na ochranu spotrebiteľa taká prax, podľa ktorej sa za zmluvné podmienky individuálne dojednané považuje ak je zmluva o poskytovaní právnej pomoci spotrebiteľovi zaslaná pred začiatkom poskytovania právnych služieb vo formáte programu Microsoft WORD s možnosťou úpravy priamo do textu zmluvy bez časového limitu / obmedzenia na jej uzatvorenie?

(v) Je v súlade so zmluvou o fungovaní Európskej únie a zásadou ekvivalencie a efektivity a Smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, prípadne s ostatnými smernicami uvedeným v prílohe k zákonu č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník na ochranu spotrebiteľa taká prax, na základe ktorej za nekalú zmluvnú podmienku je možno považovať ak si dodávateľ právnej služby dohodne so spotrebiteľom zmluvnú odmenu v prípade predčasného ukončenia zmluvy ak hlavná odmena bola dohodnutá pre prípad úspešného ukončenia veci ak nedošlo k

zastupovaniu poskytovateľom až do tohto úspešného konca súdneho sporu, ak v konečnom dôsledku bol spotrebiteľ úspešný?

(vi) Je v súlade so zmluvou o fungovaní Európskej únie a zásadou ekvivalencie a efektivity a Smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, prípadne s ostatnými smernicami uvedeným v prílohe k zákonu č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník na ochranu spotrebiteľa taká prax, na základe ktorej si dodávateľ právnej služby dohodne so spotrebiteľom zmluvnú odmenu, ktorej výška prekračuje najvyššiu možnú podielovú odmenu podľa predpisov v Slovenskej republike, ak je takáto zmluvná odmena dojednaná individuálne?

(vii) Je v súlade so zmluvou o fungovaní Európskej únie a zásadou ekvivalencie a efektivity a Smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, prípadne s ostatnými smernicami uvedeným v prílohe k zákonu č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník na ochranu spotrebiteľa taká prax na základe ktorej je považovaná dohodnutá zmluvná odmena prekračujúca ako celok maximálnu možnú podielovú odmenu podľa predpisov o odmene advokátov v Slovenskej republike za neprímeranú zmluvnú podmienku, v prípade ak hodnotením jednotlivých častí /zložiek dohodnutej zmluvnej odmeny, by súd nemusel dospieť k záveru o neprímeranej zmluvnej podmienke?

(viii) Je v súlade so zmluvou o fungovaní Európskej únie a zásadou ekvivalencie a efektivity a Smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, prípadne s ostatnými smernicami uvedeným v prílohe k zákonu č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník na ochranu spotrebiteľa taká prax na základe ktorej ak všeobecný súd identifikuje neprímeranú zmluvnú podmienku, povinnosť v súlade s princípom proporcionality poskytnutej právnej služby a získanej odmeny za túto službu určiť primeranú odmenu v rámci trhového hospodárstva?

3. Voči podanému odvolaniu sa písomne vyjadrili žalovaní v 1. až 3. rade ktorí uviedli, že sa nestotožňujú s podaným odvolaním žalobcu, ani odvolacími dôvodmi uvádzanými žalobcom, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie považujú za vecne a právne správny, založený na správnych skutkových zisteniach, vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci, ústavne konformný, z dôvodu ktorého tento navrhli odvolaciemu súdu potvrdiť v celom rozsahu (ako vecne a právne správny), a zároveň navrhli priznať žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%. Žalovaní v 1. až v 3. rade vo svojom odvolaní uviedli, že odvolanie žalobcu považujú žalovaní v plnom rozsahu za účelové, nedôvodné, pričom týmto postupom žalobca len pokračuje v šikanóznom výkone svojho údajného práva (nedôvodného nároku, ktorý si žalobou uplatnil). V úvode konštatovali, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a náležite odôvodnil, keď dojednanie o podielovej odmene pre prípad predčasného ukončenia zmluvy považoval za neplatné pre rozpor so zákonom (súd jasne a zrozumiteľne uviedol dôvod, pre ktorý považuje ustanovenie zmluvy o dojednanej podielovej odmene pre prípad ukončenia zmluvy za neplatné a tento náležite špecifikoval), pričom dojednané ustanovenie je v neprospech žalovaných ako spotrebiteľov (žalovaní podotýkajú, že v danom prípade sa nejedná, a ani jednať nemôže, o čiastočnú neplatnosť ustanovenia, ktorá by obhajovala nárok žalobcu na podielovú odmenu vo výške 20% z špecifikovaného nároku). Súd tiež uviedol, že zo strany žalovaných sa nejednalo o špekulatívne ukončenie zmluvy. Je až zarážajúce, že žalobca - advokátska kancelária, zastúpený advokátom, si nie je vedomý nedostatkov zmluvy, ktorú so žalovanými uzavrel, a najmä toho, že zmluvná odmena pri predčasnom ukončení zmluvy je neexistujúci a neprímeraný nárok (a ak ustanovenie o odmene je v zmluve obsiahnuté, je zmluva v tejto časti pre rozpor so zákonom neplatná). Uviedli, že je bez významu tvrdenie žalobcu, že by vec žalovaných neprevzal na zastupovanie „len za tarifnú odmenu“ podľa vyhlášky, a to vzhľadom na priemernú hodinovú sadzbu, ktorú účtuje iným klientom a z dôvodu hodnoty know-how. Bez významu je aj to, aký čas strávil žalobca (na základe svojho výkazového systému) na predmetnej veci. Vzhľadom na štádium konania, v ktorom došlo k ukončeniu zastupovania zo strany žalovaných, a to po prvom pojednávaní vo veci (a aj vzhľadom na predbežný právny názor súdu vyslovený na prvom pojednávaní), je zrejmé, že žalobca sa nepričinil o úspešný výsledok konania. Žalobcovi však vznikol nárok na tarifnú odmenu, ktorá mu za úkony, ktoré reálne vykonal, bola riadne vyplatená žalovanými (žalovaný poukazuje na to, že žalobca aj v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod. sp. zn. 8C/18/2021, kde si uplatňoval tarifnú odmenu, svoje nároky nedôvodne navyšoval a uplatňoval si tarifnú odmenu aj za úkony, ktoré nevykonal a ktoré v rámci súdneho konania ani nepreukázal).

3.1. Ďalej dôvodili tým, že od začiatku tvrdili, že dojednaná podielová odmena je neexistujúci, nezákonný nárok a jej výška je zjavne neprímeraná, rozporná s dobrými mravmi. Súd nie je povinný (a dokonca to nie je ani v jeho právomoci), aby žalobcovi vysvetľoval, v čom alebo ako by mal koncipovať články zmluvy ohľadom odmeny pri predčasnom ukončení zmluvy, aby nepripúšťali prípadne iné možnosti výkladu, a uvádzať prípady, aké možnosti výkladu by mohli pripúšťať. Žalobca nepreukázal, že žalovaní boli o obsahu zmluvy a dojednanej odmene riadne poučení, z výsluchu žalobcov vyplynul pravý opak -

žalobca im zmluvy poslal mailom a vo vzťahu k odmene im nič nevysvetlil, ani sa s nimi osobne nestretol. Zdôraznili, že sa vo vzťahu k žalobcovi ničím neobohatili a tarifnú odmenu, na ktorú mu vznikol nárok, mu riadne uhradili. Pokiaľ ide o konanie vedené na Okresnom súde Nitra pod sp. zn.8C/18/2021, v tomto súd posudzoval nárok na tarifnú odmenu, pričom práve v tomto smere sa vykonávalo dokazovanie a k tomuto nároku sa vzťahuje odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Nikde súd v rámci tohto konania a súdneho rozhodnutia neuviedol, že nárok na podielovú odmenu pri predčasnom ukončení zmluvy je dôvodný a zákonný.

3.2. V súlade s § 2 ods. 2) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. sa zmluvná odmena určuje ako hodinová odmena, paušálna odmena, podielová odmena, tarifná odmena alebo kombináciou týchto odmien. Žiadnu osobitnú odmenu pri predčasnom ukončení zmluvy, ktorá by sa počítala ako podielová odmena vyhláška neuvádza a žalobca si ju preto nemôže ani účtovať. Tvrdenie žalobcu obsiahnuté v bode 41. vyjadrenia: „Žalobca si však neuplatňuje v tomto konaní podielovú odmenu v pravom slova zmysle, ale advokát si uplatňuje zmluvnú odmenu, ktorá je určená tak ako podielová odmena a to aj v prípade ak dôjde k predčasnému ukončeniu zmluvy...“, je v jasnom rozpore so znením vyhlášky. Samotný žalobca a jeho právny zástupca pritom neuvádzajú, v čom by mal byť rozdiel medzi „odmenou podielovou“ a „odmenou zmluvnou“, ktorá vychádza z podielu určitej sumy“ spočívať a o aké ustanovenia právnych predpisov tento údajný rozdiel opierajú. Je nepochybné, že žalobca si v tomto prípade dohodol podielovú odmenu a súd prvej inštancie v bode 65. správne uviedol, že dohodnutie podielovej odmeny so žalovanými aj pre prípad, kedy došlo k predčasnému ukončeniu zastúpenia a bez ohľadu na výsledok konania je možné považovať v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné pre rozpor so zákonom. Odôvodnenie súdu prvej inštancie žalovaní považujú za jasné, správne, zrozumiteľné a v plnom súlade so znením právnych predpisov. Nad rámec uvedeného dávame do pozornosti odvolacieho súdu, že žalobca dohodol podielovú odmenu pre prípad predčasného ukončenia zmluvy zo špecifikovaného nároku (ktorým bola výška náhrady nemajetkovej ujmy prvotne uplatnená v žalobe), pričom musel vedieť, že úspech v takejto uplatnenej výške nie je možné reálne očakávať. Sám žalobca sa pred žalovanou v I rade vyjadril, že čím viac sa zažaluje, tým možno dosiahnuť vyššiu sumu a je z čoho znižovať. Aj z uvedeného je zrejmé, že žalobca pri koncipovaní tohto dojednania zmluvy nekonal v dobrej viere.

3.3. V závere uviedli, že návrh žalobcu na prerušenie konania a polozenie prejudiciálnej otázky je v tomto štádiu konania neprípustný a navyše je aj nedôvodný. V tomto konaní nebol a ani nie je žiadny dôvod na prerušenie konania a polozenie prejudiciálnej otázky a skutočnosti, ktoré v tomto smere uvádza žalovaný, sú čisto účelové. Ním nastolené prejudiciálne otázky sú absolútne nedôvodné a nemajúce vplyv na prejednávanú vec. Rovnako účelové je aj tvrdenie žalobcu, ktorý sa domáha výkladu zmlúv v prospech ich platnosti. Žalobca ako advokátska kancelária a aj jeho právny zástupca si musia byť vedomí skutočnosti, že ide o spotrebiteľský spor, pričom v zmysle § 54 ods. 2) OZ platí „V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“. Aj táto požiadavka žalobcu a jeho právneho zástupcu je preto čisto účelová a v rozpore so zákonom. Žalovaní popreli, že výsledok sporu o žalobu o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy závisel od know-how žalobcu, nakoľko vo vzťahu k tejto problematike existuje ustálená slovenská ako aj zahraničná judikatúra, kde výsledok sporu tiež závisí od výsledkov znaleckého dokazovania, resp. dohľadu pred Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou.

3.4. Napokon zhrnuli, že ku skutkovému stavu veci sa už opakovane vyjadrovali v rámci svojich vyjadrení, na ktoré týmto odkazujú. Súd správne konštatoval, že uzavretie samotných zmlúv, ani ukončenia zastupovania zo strany žalovaných, nie je sporné. Súd prvej inštancie skutkový stav veci riadne vyhodnotil a vec správne právne posúdil, nerozhodol v rozpore s právom Európskej únie, ako to účelovo tvrdí žalobca. V danom prípade sa nejedná o žiadne prekvapivé, ani predčasné rozhodnutie. V prípade neplatnosti zmluvného ustanovenia pre rozpor so zákonom, nie je možné dať prednosť zmluve, nakoľko rozpor so zákonom spôsobuje absolútnu neplatnosť takto dojednaného zmluvného ustanovenia, a to v celom rozsahu. Žalovaní považujú rozsudok súdu prvej inštancie za vecne a právne správny a tento navrhli odvolaciemu súdu potvrdiť a priznať žalovaným nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

4. K vyjadreniu žalovaných v 1. až v 3. rade, sa písomne vyjadril žalobca ktorý uviedol, že uplatnenie svojho nároku nepovažuje za nedôvodné, inak by nebol ochotný hrať súdne poplatky ako aj znášať riziko hradenia trov právneho zastúpenia ak by skutočne nepovažoval svoj nárok uplatnený na súde za relevantný a opodstatnený. Taktiež podľa názoru žalobcu nemôže byť reč o šikanóznom výkone práva, pretože ani súd prvej inštancie po podaní žaloby nepostupoval podľa ust. § 138 CSP. Zdôraznil, že jeho argumentácia uvedená v podanom odvolaní je konkrétna, zrozumiteľná a právne zdôvodnenie o potrebe určenia čiastočnej platnosti ustanovení o dohodnutej zmluvnej odmene pri predčasnom

ukončení zmluvy sú v súlade s princípom spravodlivého usporiadania vzťahov sporových strán vo vzťahu k poskytovaní právnych služieb žalovaným zo strany žalobcu. Aj keď súd síce uviedol, že sa podľa jeho názoru nejednalo o špekulatívne ukončenie zmluvy I a zmluvy II, v tomto smere je nutné zdôrazniť skutkové okolnosti za ktorých došlo k ukončeniu zmluvy a to až po porade s právnym zástupcom, ktorý predtým pracoval u žalobcu, pričom žalovaní vypovedali jednostranne. Podľa názoru žalobcu v tomto smere vôbec nie je bez významu tvrdenie žalobcu, že by vec žalovaných neprevzal „len za tarifnú odmenu“, pretože každý subjekt vstupuje do zmluvného vzťahu len na základe zväženia si predpokladov pre a proti ako aj ekonomického zmyslu záväzku ku ktorému sa zaväzuje, pričom pre žalobcu by bol vstup do zmluvného záväzku na poskytovanie právnych služieb pre žalovaných len skrz tarifnú odmenu absolútne neprípustný a žalobca by za takýchto podmienok nikdy neprevzal právne zastúpenie. Predbežné právne posúdenie súdu na prvom pojednávaní nijakým spôsobom neznegovalo právne know-how, ktoré Žalobca poskytol Žalovaným do podanej Žaloby a to vzhľadom k tomu, že Žalobe bolo vyhovené a Žaloba nebola nijakým spôsobom zo strany následného právneho zástupcu dopĺňaná, menená či inak upravovaná podľa ust. § 139 a nasl. CSP.

4.1. Žalobca poukázal na to, že súd je povinný riadne vysvetliť v čom konkrétne považoval ustanovenia o zmluvnej odmene pri predčasnom ukončení zmluvy za neplatné a rovnako nesúhlasil s tvrdením, že by riadne nepoučil žalovaných o odmene za právne služby a jednotlivé zložky. Za neopodstatnené považoval tvrdenia žalovaných o tom, že by bola odmena v rozpore so znením vyhlášky, keďže vyhláška je podzákonné ustanovenie a zákon ustanovuje, že zmluva môže byť dohodnutá aj na základe dohody, z ktorého dôvodu potom nemožno uvažovať o uplatnení celej podmienky vzniku nároku na klasickú podielovú odmenu len v prípade ak právny zástupca zastupuje klienta až do úspešného konca sporu. Podľa názoru žalobcu bolo za potrebné skúmať princíp proporcionality tak ako to uviedol v podanom odvolaní a rovnako trvá aj na potrebe výkladu zmlúv v prospech ich platnosti a nie v prospech ich neplatnosti. Vo zvyšku žalobca v plnom rozsahu odkázal na podané odvolanie s tým, že prejudiciálne otázky sú konkrétne a je na mieste ich zodpovedať.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je treba ako vecne správne v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Predmetom konania v danej veci bola žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zaplata sumy 35 004 eur s prísl. z titulu odmeny za poskytnuté právne služby. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalobca ako poskytovateľ právnych služieb, dňa 08.01.2019 uzavrel so žalovanou v 1. rade a jej maloletými deťmi I. a G. C. zmluvu o poskytovaní právnych služieb (zmluva I) a dňa 11.01.2019 uzavrel so žalovanými v 2. a v 3. rade zmluvu o poskytovaní právnych služieb (zmluva II), čím došlo k vzniku viazanosti zmluvných strán zmluvnými podmienkami obsiahnutými a dohodnutými v týchto zmluvách. Žalobca ako advokátska kancelária poskytovala právne služby v žalovaným v 1. až v 3. rade, v konaní o náhradu škody a o náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 10C/6/2019. V priebehu súdneho konania došlo zo strany žalovaných v 1. až v 3. rade k vypovedaniu uvedených zmlúv o poskytovaní právnych služieb, a preto si žalobca v predmetnom konaní uplatňuje odmenu za poskytnuté právne služby, ktoré vykonal v konaní sp. zn. 10C/6/2019. Predmetom sporu je preto posúdenie, či žalobcovi ako advokátskej kancelárii, patrí podielová odmena pri predčasnom ukončení súdneho sporu sp. zn. 10C/6/2019, ktorú si uplatňuje vzhľadom na čl. 5 bod 5.4 zmluvy I a čl. 5 bod 5.5 zmluvy II. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní o podanej žalobe rozhodol napadnutým rozsudkom zo dňa 14.05.2024 tak, že žalobu zamietol a žalovaným v 1. až v 3. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že v čl. 5 odseku 5.1 zmluvy I sa klient (žalovaná v 1. rade) a poskytovateľ právnych služieb (žalobca) dohodli, že v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách

a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov bude za služby účtovaná a vyplatená 20 % podielová odmena počítaná z celkovej sumy mimosúdne či súdne vymoženej čiastky. V bode 5.3 sa poskytovateľ a klient dohodli, že okrem podielovej odmeny, bude účtovaná a vyplatená aj zmluvná odmena vo výške 5 %, počítaná z celkovej sumy mimosúdne či súdne vymoženej čiastky. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná v 1. rade, sa zmluvou o poskytnutí právnych služieb zaviazal uhradiť žalobcovi 25 % odmenu a to, 20 % titulom podielovej odmeny a 5 % titulom zmluvnej odmeny. V odseku 5.4 zmluvy I je uvedené, že v prípade odstúpenia od zmluvy, v prípade vypovedania zmluvy alebo akéhokoľvek iného spôsobu ukončenia zmluvy zo strany klienta, sa klient zaväzuje poskytovateľovi zaplatiť podielovú odmenu vo výške 20 % vypočítanú zo špecifikácie právneho nároku prvotne písomne uplatneného klientom. Rovnako tak sa klient zaväzuje aj k úhrade zmluvnej odmeny vo výške 5 %, vypočítanej zo špecifikácie právneho nároku prvotne písomne uplatneného klientom. Rovnaké záväzky vyplývajú aj zo zmluvy II, ktorá bola uzatvorená medzi klientmi (žalovanými v 2. a v 3. rade) a poskytovateľom právnych služieb (žalobca).

10. Skutočnosť, že advokát poskytuje právne služby za odmenu upravuje ust. § 24 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“). Záväzným predpisom upravujúcim výšku odmeny advokátovi za poskytnuté právne poradenstvo, rozhodným v čase uzatvárania zmluvy I a zmluvy II, bola Vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška o odmenách“). Vyhláška o odmenách stanovuje, že pokiaľ si advokát s klientom určili odmenu na základe dohody, jedná sa o tzv. zmluvnú odmenu a pokiaľ nedošlo k dohode, odmena advokátovi sa uplatní ako tarifná odmena. Zmluvná odmena sa vnútorne diferencuje na hodinovú, paušálnu, podielovú a tarifnú odmenu dohodnutú inak, ako základnou sadzbou tarifnej odmeny. Ustanovenie § 8 Vyhlášky o odmenách upravuje, že advokát má právo na dohodnutú podielovú odmenu v prípade, ak mal klient plný úspech vo veci. Ak sa však konanie skončí len čiastočným úspechom klienta, advokát má právo na tarifnú odmenu vo výške určenej podľa miery úspechu vo veci. Nárok advokát na podielovú odmenu sa výslovne vzťahuje na procesný úspech klienta a preto jeho aplikácia prichádza do úvahy vtedy, ak advokát zastupuje klienta do právoplatného skončenia konania.

11. Zároveň ustanovenie § 7 ods. 1 Vyhlášky o odmenách taxatívne vymedzuje podmienky, pri splnení ktorých môže advokát s klientom uzavrieť dohodu o podielovej odmene. Podielová odmena musí byť predovšetkým prípustná z hľadiska povahy predmetu konania, pričom nespôsobilosť predmetu konania sa považuje vtedy, ak hodnotu veci alebo práva nie je možné vyjadriť v peniazoch. Pre platné dojednanie je ďalej nevyhnutné, aby išlo o podiel na hodnote veci, ktorá je predmetom súdneho konania a treťou podmienkou je neistý výsledok súdneho sporu, v ktorom advokát zastupuje klienta. Špecifikum podielovej odmeny je daná tým, že advokát nie je bezprostredne honorovaný za vyprodukovaný objem svojej odbornej práce, ale odmena sa vzťahuje na výsledok súdneho sporu, teda na končený výsledok, ktorý môže predstavovať buď úplný alebo čiastočný úspech klienta v konaní. Riziko súdneho neúspechu preto preberá na seba sám advokát, a poskytuje právne služby v podstate za príslub budúceho podielu na hodnote veci. Vzhľadom k tomu, že podielová odmena je z povahy veci podmienená procesným úspechom klienta, právne dôsledky jej nároku sú preto viazané na právoplatné skončenie konania pred súdom. V prípade, že zastupovanie za podielovú odmenu je ukončené skôr, než dôjde k právoplatnému skončeniu konania (ako je to v predmetnom konaní), vo všeobecnosti nemožno konštatovať, že by v takomto prípade advokátovi nepatrila odmena, resp. že mu vznikne iba nárok na náhradu hotových výdavkov podľa § 8 ods. 3 Vyhlášky o odmenách.

12. K odvolacej námietke, v ktorej žalobca uvádza, že súd prvej inštancie úplne opomenul skutočnosť, že žalobca sa so žalovanými v 1. až v 3. rade výslovne a osobitne v čl. 8.1 zmluvy I a II o právnych službách dohodli, že sa budú riadiť podľa Obchodného zákonníka (ďalej ako „ObZ“) a teda ust. § 566 a nasl. ObZ odvolací súd uvádza, že zo zmluvy I a zmluvy II o poskytnutí právnych služieb, ktoré boli uzatvorené medzi stranami sporu jednoznačne vyplýva, že žalobca, ako advokátska spoločnosť, pri uzatváraní predmetných zmlúv o poskytnutí právnych služieb, konal v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti podľa osobitných predpisov (zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii) teda ako dodávateľ, a žalovaní v 1. až v 3. rade sú osoby, ktoré pri uzatváraní zmluvy vystupovali z pozície spotrebiteľov. V ustanovení § 52 ods. 1 OZ je stanovené, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Preto sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalobcu, že sa zmluvné strany mali riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka a to aj napriek tomu, že v zmluve I a v zmluve II v čl. 8.1 je výslovne ustanovené, že zmluva sa budú riadiť podľa Obchodného zákonníka.

V tomto smere je významné postavenie a charakter účastníkov zmluvného vzťahu a z danej situácie evidentne vyplýva, že žalovaní v 1. až v 3. rade vystupovali ako spotrebiteľia, pretože išlo o fyzické osoby, ktoré pri uzatváraní zmlúv nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a naopak žalobca, ako advokátska kancelária, teda poskytovateľ právnych služieb, vykonával tieto služby v rámci svojej podnikateľskej činnosti za odplatu. Preto záver súdu prvej inštancie o tom, že sa v danom prípade jedná o príkaznú zmluvu v zmysle ust. § 724 OZ je správny. Uvedený záver je vyjadrený aj vo Veľkom komentári k Obchodnému zákonníku v ktorom sa uvádza, že „v praxi sa mandátna zmluva využíva na úpravu vzťahov medzi advokátom (mandatárom) a klientom (mandantom, podnikateľom) pri poskytovaní právnych služieb“ a zároveň, že „pokiaľ by mandant nebol podnikateľom, zmluvný vzťah medzi účastníkmi by sa riadil ustanoveniami príkaznej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka (§ 724 a nasl. OZ). Janá, V.: Mandátna zmluva in: Obchodný zákonník. Veľký komentár, Zväzok II, Bratislava: Wolters Kluwer, 2017, s. 962.

Taktiež odvolací súd upriamuje pozornosť aj na rozsudok Súdneho dvora z 15. januára 2018 vo veci C-537/13, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa výkladu smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Prejudiciálna otázka znela, či sa má smernica 93/13 vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na také štandardizované zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktoré advokát uzatvoril s fyzickou osobou, ktorá nekoná s cieľom vzťahujúcim sa k jej obchodu, podnikaniu alebo povolaniu. Súdny dvor v ods. 23 a 24 uviedol, že „pokiaľ teda ide o také zmluvy o poskytovaní právnych služieb, o aké ide v konaní vo veci samej, treba zdôrazniť, že v oblasti služieb advokátov v zásade existuje nerovnosť medzi „klientmi spotrebiteľmi“ a advokátmi, a to najmä z dôvodu nesúmernosti informácií medzi týmito zmluvnými stranami. Advokáti totiž disponujú vysokou úrovňou technických kompetencií, ktoré spotrebiteľia nevyhnutne nemajú, a preto môžu mať ťažkosti pri ohodnotení kvality služieb, ktoré sú im poskytované (pozri v tomto zmysle rozsudok Cipolla a i., C-94/04 a C-202/04, EU:C:2006:758, bod 68). Advokát, ktorý tak, ako to je v konaní vo veci samej, v rámci svojej profesijnej činnosti poskytuje za odmenu právnú službu fyzickej osobe na súkromné účely, je teda „predajcom alebo dodávateľom“ v zmysle článku 2 písm. c) smernice 93/13. Zmluva týkajúca sa poskytovania takejto služby preto podlieha režimu tejto smernice.“

Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že ak advokátska spoločnosť vykonáva a poskytuje predmet svoje podnikateľskej činnosti tým, že poskytuje právne služby za odplatu klientom, ktorými sú fyzické osoby - nepodnikatelia, koná z pozície dodávateľa, a teda sa jedná sa o spotrebiteľský režim, ktorý podlieha uvedenej smernici, ktorá pojednáva o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

13. Žalobca v odvolaní uviedol, že ak by aj prijal záver o aplikácii ustanovení OZ o príkaznej zmluve, tak v súlade s ust. § 732 je povinný vyplatiť príkazca príkazníkovi odmenu zodpovedajúcu vykonanej práci. Vzhľadom k tomu, že na advokáta, ako poskytovateľa právnych služieb sa vzťahuje osobitný právny predpis a to zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii, je potrebné poznamenať, že ustanovenia OZ predstavujú iba všeobecnú právnú úpravu. Nadväzným vykonávacím predpisom týkajúci sa úpravy odmien a náhrad pre advokátov za poskytovanie právnych služieb predstavuje Vyhláška o odmenách, ktorá upravuje jednak výšku odmeny pre advokáta a jednak spôsoby a možnosti jej uplatnenia, aj v prípade predčasného ukončenia právneho zastúpenia.

13.1. Vyhláška o odmenách zreteľne ustanovuje, že advokát má právo dožadovať sa podielovej odmeny v prípade, ak dôjde k právoplatnému skončeniu súdneho sporu a strana v konaní dosiahla úplný alebo čiastočný úspech. Práve procesnou aktivitou, predkladaním a navrhovaním dôkazov a poskytovaním právneho poradenstva, vzniká advokátovi nárok na podiel z prisúdenej hodnoty sporu, nakoľko sa sám pričínal na výsledku konania. Pokiaľ v priebehu súdneho procesu došlo ku skončeniu právneho zastúpenia, advokát už de facto nie je schopný ovplyvniť výsledok konania a preto sa ani nemôže domáhať odmeny v pôvodnom rozsahu. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že pokiaľ si žalobca ako advokátka kancelária účtuje podielovú odmenu, ktorá je navyše v rozpore s ust. § 7 Vyhlášky o odmenách, nakoľko presahuje možnú maximálnu výšku 20 % z hodnoty veci, ktorá je predmetom konania pred súdom, aj v prípade odstúpenia, alebo vypovedania zmluvy zo strany klienta, nekoná v súlade so zákonom a takéto dojednanie v tejto časti príkaznej zmluvy je neplatné. Preto sa odvolací súd v predmetnej veci plne stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že čl. 5 bod 5.4 zmluvy I a čl. 5 bod 5.5 zmluvy II sú neplatné v zmysle § 39 OZ a § 41 OZ.

13.2. Napokon odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne poukázal na to, že v prípade podielovej odmeny pri zastupovaní žalovaných až do skončenia veci by advokátovi vznikol nárok na odmenu z celkovej priznanej sumy voči žalovanej v 1. rade vo výške 70 850 eur, voči žalovaným v 2. a 3. rade (u každého z nich) vo výške 30 000 eur. V prípade podielovej odmeny pri predčasnom ukončení zmluvy mal advokátovi podľa príslušných bodov zmluvy vzniknúť nárok na odmenu z prvotne písomne

uplatneného nároku klientom voči príslušnému zodpovednostnému subjektu, pričom u žalovanej v 1. rade išlo o sumu 300 000 eur a u žalovaných v 2. a 3. rade (u každého z nich) o sumu 150 000 eur. Takto dojednanú výšku podielovej odmeny (zmluvnej odmeny) počítanú zo špecifikácie právneho nároku prvotne písomne uplatneného klientom voči príslušnému zodpovednostnému subjektu aj odvolací súd považoval za neplatné dojednania, ktoré spôsobujú v tejto časti neplatnosť posudzovanej zmluvy pre rozpor so zákonom (§ 39 a § 41 OZ) pretože sú v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom (zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácií, vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom v čase uzatvorenia zmlúv).

14. K ďalšej námietke žalobcu, v ktorej prezentoval názor, že platnosťou jednotlivých článkov zmluvy I a II sa zaoberal už Okresný súd Nitra v konaní sp. zn. 8C/18/2021 odvolací súd uvádza, že predmetom uvedeného konania bolo určenie a vymedzenie jednotlivých právnych úkonov, ktoré žalobca ako advokátska spoločnosť v konaní o náhradu škody a o náhradu nemajetkovej ujmy vedenom pod sp. zn. 10C/6/2019 vykonal, za čo mu patrila zákonná tarifná odmena. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd v konaní vedenom sp. zn. 8C/18/2021 neskúmal a neprejednával detailne každý článok zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako advokátskou kanceláriou a žalovanými v 1. až v 3. rade ako klientmi, ale účelom v tomto konaní bolo vymedziť, ktoré jednotlivé právne úkony žalobca v konaní sp. zn. 10C/6/2019 uskutočnil, a na základe toho mu priznať odmenu za vykonanú prácu. V tomto konaní sa súd nezaoberal tým, či dojednania o zmluvnej odmene a podielovej odmene sú platnými dojednaniami a v dôvodoch rozhodnutia neposudzoval otázku platnosti týchto dojednaní ani v tomto smere neprijal žiadny právny záver. Nebola teda v tomto konaní právoplatne vyriešená otázka hmotnoprávneho vzťahu, ktorý je predmetom posúdenia v danej veci. Súd prvej inštancie iba komplexne posúdil, že zmluva bola medzi stranami sporu platne uzatvorená (nie je neplatná ako celok), vymedzil že žalobca konal na základe splnomocnenia, avšak predmetom sporu nebol súdny prieskum platnosti každého článku zmluvy I a zmluvy II a určenie výšky podielovej odmeny pri predčasnom skončení zastupovania, pretože tieto skutočnosti vzhľadom k predmetu sporu nebolo potrebné právne posúdiť. Rovnako tak spor nebol posudzovaný z hľadiska toho, či žalovaní v 1. až v 3. rade uzatvárali zmluvu o poskytnutí právnych služieb z postavenia spotrebiteľov, a či sa v danom smere zmluvy riadia ust. obchodného zákonníka alebo občianskeho zákonníka. Táto skutočnosť má vplyv najmä na to, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí priaznivejší výklad v prospech spotrebiteľa.

Taktiež je potrebné poukázať na skutočnosť, že súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení rozhodnutia sp. zn. 8C/18/2021 uviedol že: „Advokát má jednoznačne nárok minimálne na tarifnú odmenu, a to za úkony, ktoré reálne pre klienta vykonáva. Tak, ako vypovedal zástupca žalobcu, nešlo o zastupovanie pro bono. Zmluvy obsahovali ustanovenie, že v prípade predčasného ukončenia zmluvného vzťahu bude mať advokát nárok na náhradu zrealizovaných úkonov právnej služby. Takéto ustanovenie neodporuje dobrým mravom a nenapĺňa ani znaky žiadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky“ (č. I. 89 spisu). Z citovaného úryvku rozhodnutia, na ktoré sa žalobca odvoláva vyplýva, že súd vyslovil záver, že ustanovenia obsiahnuté v zmluvách neodporujú dobrým mravom a ani nepredstavujú neprijateľnú zmluvnú podmienku, avšak daný záver vyvodil vo vzťahu k tomu, že advokátovi patrí nárok minimálne na tarifnú odmenu a že pri predčasnom ukončení zmluvného vzťahu má advokát nárok na náhradu zrealizovaných úkonov a nie, že advokátovi patrí nárok na podielovú odmenu vo výške 20 % a zmluvnú odmenu vo výške 5 % v prípade odstúpenia alebo vypovedania zmlúv. Z uvedeného je preto zrejmé, že súd prvej inštancie sa vo vyššie uvedenom konaní nezaoberal práve čl. 5 ods. 5.4 zmluvy I a čl. 5 ods. 5.5 zmluvy II, keď iba vo všeobecnosti konštatoval, že advokátovi patria nároky zodpovedajúce minimálne tarifnej odmene a nároky za zrealizované úkony. Keďže v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/6/2019 došlo k predčasnemu skončeniu právneho zastúpenia a to na základe vypovedania plnej moci zo strany žalovaných v 1. až v 3. rade, podmienky pre vznik nároku na podielovú odmenu neboli splnené. Advokát v danom prípade nebol spôsobilý ovplyvniť a pričiniť sa k úspechu svojho bývalého klienta. V takomto prípade, bola podľa Vyhlášky o odmenách účinnej v čase uzatvorenia zmluvy I a zmluvy II dôvodná subsidiárna aplikácia ustanovení o tarifnej odmene v zmysle § 10 a nasl. Vyhlášky o odmenách, a preto výška odmeny sa určí na základe tarifnej hodnoty veci a podľa počtu jednotlivých úkonov právnej služby, ktoré boli v záujme klienta uskutočnené pred skončením zastúpenia. Nároky vyplývajúce z uvedeného ustanovenia boli žalobcovi priznané v súlade s platnou advokátskou tarifou v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/18/2021 a preto nie je dôvodné, aby súd žalobcovi okrem už priznanej tarifnej odmeny priznal ďalší nárok aj z podielovej odmeny vo výške 20 % a zmluvnej odmeny vo výške 5 % vyčíslenej hoci iba z výšky nároku, ktorý súd žalovaným rozsudkom priznal. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalobu žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

15. K odvolacím námietkam žalobcu o tom, že súd dostatočne nevykonával dokazovanie za účelom zistenia, či došlo zo strany žalovaných v 1. až v 3. rade k špekulatívnemu ukončeniu zmluvy o poskytnutí právnych služieb odvolací súd uvádza, že dokazovanie v tom rozsahu, ako bolo vykonané pred súdom prvej inštancie považuje za postačujúce. Z vykonaného dokazovania, mal súd prvej inštancie plne preukázané kedy, a na základe akých skutočností došlo k vypovedaniu zmlúv o poskytnutí právnych služieb zo strany žalovaných v 1. až v 3. rade. Súd sa zaoberal tým, či zo strany žalobcu ako advokátskej kancelárii, došlo k preukázaniu úmyselnému porušeniu svojich advokátskych povinností pričom uviedol, že takéto porušenie nemal preukázané a preto mu patrí tarifná odmena, ktorá mu bola priznaná v konaní sp. zn. 8C/18/2021. Zároveň sa zaoberal aj tým, či zo strany žalovaných v 1. až v 3. rade došlo k účelovému vypovedaniu zmluvy. Túto skutočnosť súd taktiež nemal preukázanú, nakoľko po vypovedaní zmlúv o poskytnutí právnych služieb listom zo dňa 07.10.2020, konanie o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy naďalej pokračovalo. Dôvodom odvolania plnomocenstva a vypovedania zmlúv bola skutočnosť, že žalovaní v 1. až v 3. rade stratili dôveru vo vzťahu k advokátskej kancelárii, ako aj nezrovnalosti, ktoré nastali ohľadom zastupovania v trestnom konaní, vedenom OR PZ Nitra, v súvislosti s nebohým. V predmetnom konaní nebolo potrebné, aby súd pripojil a oboznamoval sa s obsahom celého spisu sp. zn. 10C/6/2019 tak, ako to požadoval žalobca, nakoľko disponoval právoplatným, konečným rozhodnutím tohto konania, čo bolo postačujúce. Súd si je vedomý skutočností, že advokát podal v konaní sp. zn. 10C/6/2019 kvalifikovanú žalobu s náležite opísaným skutkovým stavom a priebehom deja a s poukazom na aktuálnu judikatúru a rozhodovaciu prax súdov. Preto nebolo potrebné, aby sa súd extra zaoberal obsahom podanej žaloby a ostatnými podaniami, ktoré žalobca v konaní sp. zn. 10C/6/2019 realizoval, nakoľko si je vedomý odbornej právnickej činnosti, ktorú advokátska kancelária v prospech svojho klienta vykonala. Za úkony, ktoré žalobca ako advokátska kancelária v tomto konaní zrealizoval, mal priznanú tarifnú odmenu a skutočnosť, že by sa súd prvej inštancie hlbšie oboznámil s listinami a podaniami, ktoré boli v uvedenom konaní zrealizované, by nič nezmenili na právnom posúdení predmetného konania.

16. Ďalej odvolací súd uvádza, že povinnosť vykladať obsah a význam zmlúv I a II bola na strane žalobcu, ako poskytovateľa právnych služieb. Táto povinnosť oboznámiť klienta s obsahom zmluvy o právnom zastúpení má nielen zákonný charakter (nakoľko povinnosť vyplýva z § 18 a nasl. zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii) ale aj etický. Námietku žalobcu v ktorej uvádza, že žalovaní v 1. až v 3. rade mali zmluvy predčasne k dispozícii a ohľadom nezrovnalostí sa mali dopytovať výkladu jednotlivých článkov, považuje odvolací súd za irelevantnú. Žalobca ako advokátska spoločnosť mala iniciatívne oboznámiť svojich klientov k tomu, čo je obsahom zmlúv a k čomu ich zaväzuje a vo vzťahu k odmene im podrobne vysvetliť spôsob a formu jej uplatnenia, aj v prípade predčasného ukončenia právneho zastúpenia. Nemôže ísť preto na ťarchu klientov – žalovaných v 1. až v 3. rade, že nezrovnalosť vo výklade určitých článkov spôsobí ich neúmerné zaťaženie, prípadne že články v zmluve I a zmluve II, ktoré koncipoval sám advokát v rozpore so zákonom bude klientov zaväzovať k plneniu, ktoré je neplatné.

17. Podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP, súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

18. Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia, je súd ako autoritatívny orgán rozhodujúci spory a iné práve veci povinný obligatórne prerušiť súdne konanie, ak rozhodol o tom, že požiada podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (ďalej len „ZFEÚ“) Súdnym dvorom Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. Konanie o predbežnej otázke podľa čl. 267 ZFEÚ má povahu osobitného nesorového a medzitýmneho konania, v ktorom súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v tomto konaní Súdnym dvorom Európskej únie vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

19. Odvolací súd uvádza, že nepovažoval za potrebné prebiehajúce konanie prerušiť z dôvodu, že požiada Súdnym dvorom EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré žalobca v podanom odvolaní špecifikoval. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je

vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru DÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanom spore. Odvolací súd tak konštatuje, že ak by aj pripustil možnosť prerušenia konania, vyriešenie prejudiciálnych otázok, ktorých predloženia Súdnemu dvoru Európskej únie sa žalobca domáha, nič by nezmenilo na tom podstatnom dôvode, pre ktorý odvolací súd potvrdil zamietnutie žaloby. Dôvodom potvrdenia zamietajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie bola skutočnosť, že odvolací súd považuje čl. 5 bod 5.4 zmluvy I a čl. 5 bod 5.5 zmluvy II za neplatné a na základe tejto skutočnosti nie je možné, aby si žalobca uplatňoval ním určenú výšku odmeny. Žalobca v tomto konaní nepreukázal potrebu výkladu komunitárneho práva Súdnym dvorom Európskej únie, pretože otázka komunitárneho práva nie je pre riešenie daného prípadu relevantná.

20. Záverom odvolací súd udáva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnené a je z neho zrejmé, akými závermi a myšlienkovými postupmi sa súd prvej inštancie riadil, pričom sa podrobne vyporiadal so všetkými námietkami žalovaných aj tvrdeniami žalobcu. Z uvedeného dôvodu odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav a prijal z neho aj správny právny záver, preto námietky žalobcu o arbitrárnom a svojvoľnom rozhodnutí považuje odvolací súd za irelevantné. Napokon odvolací súd uvádza, že povinnosťou súdu v odvolacom konaní nie je zodpovedať všetky námietky odvolateľa, ale len tie skutočnosti, ktoré sú z hľadiska súdneho prieskumu podstatné a preto sa odvolací súd nezaoberal každou námietkou žalobcu obsiahnutou v podanom odvolaní, napr. princípom proporcionality či ekvity.

21. Odvolací súd s poukazom na konštatovanie, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, a to v zmysle ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vecne správny.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešným žalovaným v 1. až v 3. rade, priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).